

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSA Jan Futro (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta miasta W.
przy uczestnictwie miasta W., B. N., K. N. i D. N.

o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2010 r.,

zażalenia uczestników postępowania B. N., K. N. oraz D. N.

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 listopada 2009 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odrzuca zażalenie K. N. i D. N.;**
- 2. oddala zażalenie B. N.;**
- 3. zasądza od B. N., K. N. oraz D. N. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę po 900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 marca 2009 r., Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację B. N., K. N. i D. N. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 czerwca 2008 r. w przedmiocie stwierdzenia zasiedzenia.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2009 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną B. N. od wskazanego postanowienia tego Sądu.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w W. wskazał, że do skargi kasacyjnej, która wniesiona została w imieniu B. N., K. N. i D. N. przez pełnomocnika będącego

adwokatem, nie zostało dołączone pełnomocnictwo, a pełnomocnik wezwany do uzupełnienia tego braku przedłożył pełnomocnictwo udzielone mu jedynie przez K. N. oraz D. N.

Z treści tego pełnomocnictwa nie wynikało jednak, aby K. N. udzielił go również w imieniu B. N.

Na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej B. N. zażalenie wnieśli B. N., K. N. i D. N. żądając jego uchylenia, ewentualnie zmiany i przekazania skargi kasacyjnej B. N. do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. Wnieśli również o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od wnioskodawcy Skarbu Państwa – Prezydenta W. kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W zażaleniu zarzucili zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 95 § 1 i 96 k.c. przez uznanie, że pełnomocnictwo udzielone adwokatowi przez K. N. nie zostało udzielone również w imieniu B. N. w sytuacji, gdy udzielenie przez K. N. pełnomocnictwa do reprezentowania przed Sądem Najwyższym jest czynnością w granicach umocowania aktem notarialnym z dnia 2 lutego 2006 r. i pociąga za sobą skutki również dla tej reprezentowanej.

Zarzucono również naruszenie art. 92 i art. 89 § 1 k.p.c. przez uznanie, że pełnomocnictwo udzielone przez K. N. nie zostało udzielone również w imieniu B. N. w sytuacji, gdy przed Sądami obu instancji działania K. N. były traktowane, jako własne i jako B. N., a z treści aktu notarialnego z dnia 2 lutego 2006 r. wynika, że K. N. miał pełnomocnictwo do reprezentowania B. N. przed wszelkimi Sądami i złożył do akt sprawy odpis tego pełnomocnictwa.

Wnioskodawca reprezentowany przez Prezydenta W. a zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odrzucenie zażalenia K. N. i D. N. oraz oddalenie zażalenia B. N.

Wniósł również o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenia K. N. i D. N. są niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 373 i art. 370 w zw. z art. 398²¹, art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu nieprocesowym zażalenie podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy, jeżeli podlegało odrzuceniu przez Sąd drugiej instancji, tj. jeśli zostało wniesione po upływie przepisane terminu, nieopłacone lub gdy z innych przyczyn było niedopuszczalne. Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela pogląd, iż przyczyną

niedopuszczalności wniesienia zażalenia na postanowienie jest nieistnienie po stronie żalącego interesu w zaskarżeniu (*gravamen*). Interes ten występuje wtedy, gdy żalącego można uznać za pokrzywdzonego zaskarżanym przez niego postanowieniem. Sytuacja taka nie występuje ani w przypadku K. N., ani D. N. Postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej dotyczyło bowiem jedynie B. N.

Skargę kasacyjną wniesioną w imieniu K. N. oraz D. N. na obecnym etapie postępowania należy uznać za wniesioną skutecznie. Odrzucenie skargi kasacyjnej B. N. w żaden sposób nie oddziałuje na ich prawa i obowiązki procesowe.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 postanowienia.

Zażalenie B. N. natomiast nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawdą jest, że pełnomocnictwo udzielone przez nią w akcie notarialnym z dnia 2 lutego 2002 r. jej synowi K. N. skutecznie umocowywało go do działania w jej imieniu m.in. przed sądami w sprawach związanych z nieruchomością, co do której wnioskodawca żądał stwierdzenia zasiedzenia. Pełnomocnictwo to było zatem pełnomocnictwem procesowym ogólnym (art. 88 k.p.c.) i na jego podstawie K. N., jako zstępny żalącej był umocowany do działania w jej imieniu przed Sądami obu instancji (art. 87 § 1 k.p.c.) oraz m.in. do udzielenia w jej imieniu dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi lub radcy prawnemu (art. 91 pkt 2 k.p.c.), w tym również do działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ k.p.c.).

Jednak Sąd Okręgowy w W. trafnie wskazał, że pełnomocnictwo procesowe udzielone przez K. N. adwokatowi M. A. do wniesienia skargi kasacyjnej nie może stanowić skutecznego umocowania do działania w imieniu żalącej. Nie zawiera ono bowiem oświadczenia K. N., że udziela on temu adwokatowi pełnomocnictwa do działania przed Sądem Najwyższym również w imieniu B. N.

Jeśli K. N. udzielając pełnomocnictwa chciał skutecznie działać nie tylko w swoim imieniu, lecz także w imieniu żalącej, powinien zamiar ten ujawnić.

Treść pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi M. A. w dniu 2 stycznia 2008 r. wskazywała, że adwokat ten jest umocowany do działania „przed Sądami wszystkich instancji” jedynie za K. N. i D. N.

Na rozprawie w dniu 3 stycznia 2008 r. K. N. oświadczył, że on sam występuje również w imieniu żalącej, przedstawiając wypis aktu notarialnego z dnia 2 lutego 2006 r. zawierającego udzielone mu przez nią pełnomocnictwo. Na tej podstawie można było uznać, że adwokat M. A. jest umocowany do działania również za żalącą jako jej dalszy

pełnomocnik. Pełnomocnictwo z dnia 2 stycznia 2008 r. nie stanowiło jednak skutecznego umocowania tego adwokata do działania przed Sądem Najwyższym, a jedynie przed sądami obu instancji (por. uchwała SN z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008 r. Nr 11, poz. 122).

Treść pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi A. N. w dniu 5 czerwca 2008 r. wskazywała, że adwokat ten umocowany jest do działania nie tylko przed sądami powszechnymi, ale również przed Sądem Najwyższym i to nie tylko za K. N. i D. N., lecz także za żalącą. W treści pełnomocnictwa wskazano bowiem, że K. N. udzielił go działając „w imieniu swoim oraz B. N.”.

Skarga kasacyjna w imieniu żalącej, K. N. i D. N. została jednak wniesiona przez adwokata M. A. Adwokat ten zgodnie z art. 398⁶ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wezwany został do uzupełnienia jej braku poprzez złożenie pełnomocnictwa do występowania w ich imieniu przed Sądem Najwyższym. W przepisany terminie złożył pełnomocnictwo, którego treść wskazywała, że jest umocowany do działania przed Sądem Najwyższym jedynie za K. N. i D. N. Skarga kasacyjna wniesiona przez tego adwokata w imieniu żalącej podlegała zatem odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jako skarga, której braków nie usunięto w terminie.

Z tych powodów na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 2 postanowienia.

Na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz art. 105 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jak również art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) koszty zastępstwa procesowego zostały przyznane na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Według art. 99 k.p.c. oraz § 13 ust. 2 pkt 2, § 8 pkt 1 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) koszty te wynoszą 2 700 zł, przyjmując za podstawę ich obliczenia 75% stawki minimalnej skoro radca prokuraturii nie prowadził sprawy przed Sądem drugiej instancji. Ponieważ w kwestii zasadności odrzucenia skargi kasacyjnej B. N. wnioski każdego z żalących były takie same i sprzeczne z interesem wnioskodawcy, koszty te należało przyznać od każdego z żalących w częściach równych.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 3 postanowienia.